

IRENE POSTOLACHE

ilustrații: Anda Toma

EDITORI:

Manager Iuliana Răducan
Referent Elena Dițu

CORECTURĂ:

Elena Dițu

ILUSTRAȚII:

Anda Toma

DESIGN •**TEHNOREDACTARE:**

Irinel Merlușcă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Postolache, Irene

Baba Hoaja / Irene Postolache. – Brașov:

Creator, 2020

ISBN 978-606-029-456-6

© **EDITURA CREATOR**, 2021

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

CUPRINS

Pentru că nu a murit copilul din noi sau...
și povestea are povestea ei... / 5

Baba Hoța / 9

Ca porcul mănânci, ca porcul să te faci! / 23

Cum să te bați cu o sabie de brânză?!? / 39

Frumusețe furată / 53

Prințesa Salcie / 69

Rochia mea e mai frumoasă, nu-i așa? / 83

Baba Hoata

Undeva, aproape de capătul lumii, se găsea cea mai veselă țară care a existat vreodată. Țara Ha-ha. Oamenii nu aveau griji, erau mereu binedispuși. Când se întâlneau pe stradă, își ridicau pălăriile pentru că purtau neapărat pălării. Fie soare, fie ploaie, se salutau aplecându-se. Zâmbeau cu gura până la urechi.

Primul sălta pălăria și spunea:

— Ha!

Iar celălalt răspundea:

— Ha, ha!

Atunci când se întâlnea împăratul țării cu fiul lui, toată suflarea asculta salutul și număra în gând câți de ha se aud. Și se auzeau:

— Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!

— Azi împăratul s-a grăbit! murmura portarul care putea să jure că acum o lună și ceva a socotit de patruzeci și patru de ori cuvântul ha.

Într-o bună dimineată, doi oameni făceau gălăgie la poarta palatului, cerând să fie primiți imediat.

— Intrați, oameni buni! i-a chemat împăratul mirat din cale afară. Aproape că mi-ați dărâmat poarta!

— Ha, ha, ha, ha! au salutat cu respect oamenii.

— Ha! a răspuns împăratul.

Atât de scurt era răspunsul încât au înțeles cu toții cât era de îngrijorat.

— Măria Ta, venim de la hotarul de est. Vrem să-ți povestim despre necazul care a căzut pe capul nostru! a spus unul dintre oameni.

— Vă ascult, a răspuns împăratul, chemând pe prinț lângă el.

— Măria Ta, suntem foarte supărați. Și nu ne place deloc! E tare rău să stai supărat! Dar cum să nu fim supărați? S-a mutat lângă satul nostru o babă amărâtă, slabă și neagră la față, fără dinți în gură și adusă de spate. Baba are un fiu, pe nume Matahală, un munte de om cu capul cât banița și părul ca paie. El poate să ridice de jos zece oameni cu o singură mână, atât e de puternic. În căciula lui intră ditamai pepenele, iar în buzunarele pantalonilor, încap doi saci de cartofi!

— Să vezi dumneata cum mănâncă Matahală! a adăugat celălalt om. Bagă în gură câte o pâine întreagă, nu câte o bucată, așa cum mâncăm noi!

— Și apă, Măria Ta, să vezi cum bea apă! Noi bem o gură, el bea o găleată!

— Oare ce om ciudat o fi acesta? a întrebat împăratul. Hai, terminați de povestit!

— Păi, dacă am văzut că baba este săracă și necăjită, am lăsat-o să-și facă o colibă la marginea pădurii noastre. Să culeagă fructe și ciuperci ca să mănânce. Apă găseau la izvor, iar ca să se încălzească luau lemne din pădure. Mai prindeau un iepure, mai o pasăre, aveau ce mânca. Dar, vorba aceea, „pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești”. După câteva zile, s-a obrăznicit baba! Și-a luat feciorul și a pornit în sat după furțișaguri.

— Prima dată a furat o oaie, Măria Ta, a povestit primul om. Și când s-a dus stăpânul s-o ceară, ce să vezi, fiul babei, Matahală, o pusese întreagă la proțap! Imediat cum s-a fript carnea, a rupt un copan pe care l-a dat maică-sii să-l mănânce. Apoi a făcut de două ori: hap, hap! și a înghițit oaia întreagă cu oase cu tot, de parcă nici n-ar fi fost! Omul păgubit a plecat fără oaie, scărpinându-se în cap a pagubă. Asta a fost. S-a dus liniștea noastră, împărate!

— Stai să auzi altă ispravă, Măria Ta! a povestit celălalt om.

Într-o zi, treceau baba Hoța și Matahală pe lângă câmp. Baba a văzut că oamenii din sat adunaseră grâul în grămezi mari cât casa. Cântând, le încărcau în saci și le urcau în căruțe trase de cai.

„Dar ce faceți voi aici?”, a întrebat ea făcându-se că nu înțelege.

„Cărăm grâul acasă, babo. Ce, nu se vede?”, au răspuns oamenii.

„Păi, așa cărați voi? Puneți doar câte un sac în spate? Fiul meu duce o grămadă întreagă deodată!”

„Ia nu te mai lăuda, babo!”, au râs oamenii. „Nu se poate asemenea lucru. Din gură e ușor de spus.”

„Ba, e ușor și de făcut!”, a zis baba și a scos o pânză mare pe care o avea legată în jurul mijlocului.

Oamenii au lăsat munca. Au tăcut și s-au adunat roată, privind curioși. Matahală a întins bucata de pânză pe pământ. A început să pună în ea, sac după sac, tot grâul dintr-o grămadă cât casa de mare. Ba, la sfârșit, a mai pus și o căruță încărcată, cu boi cu tot. Pânza era vrăjită, intra înăuntru tot ce dorea și tot mică rămânea. Când a apucat colțul pânzei, ea s-a strâns cât ai clipi! A rămas cât o traistă! Matahală a aruncat-o pe umăr ca pe un fulg și dus a fost. Făcea pași uriași, doar și el era uriaș, nu?

Oamenii s-au dezmeticit din mirare. Și-au închis gurile rămase căscate și au alergat să-l oprească, supărați că au fost înșelați. Dar pace bună să-l poată prinde! Uite așa, au rămas bieții oameni fără munca lor.

Împăratul a ascultat povestea mirat. Uitase și el să-și închidă gura! Așa ceva nu se mai pomenise de când era el împărat pe pământ. Nici tatăl lui și nici bunicul nu văzuseră vreodată uriași.

Omul a continuat să vorbească:

— În altă zi, baba Hoața a trecut pe lângă livezile de măr ale satului și a văzut că fructele sunt bune de cules. A bătut cu bastonul în pământ de trei ori și s-au scuturat toate merele pe iarbă! Imediat a venit feciorul ei, Matahală, care a încărcat grămezile de mere în pânza fermecată și a plecat cu ele în spate spre casă.

— Împărate, a rostit cel de-al doilea om, așa nu se mai poate! Munca noastră ajunge în burta babei și a lui Matahală. Ajută-ne, că ne îmbolnăvim de supărare!

— V-am înțeles! a răspuns împăratul. Aveți dreptate să fiți supărați. Să vină slujitorii domnești!

Aceștia și-au luat săbiile și sulile și au alergat în fața tronului.

— Ha, ha, ha, ha! Măria Ta! au salutat ei, aplecându-se.

Erau cam îngrijorați și puțin speriați, căci de o sută de ani făcuseră doar exerciții și atât. Niciodată nu trebuiseră să aresteze cu adevărat pe cineva.

— Ha! Să prindeți pe baba Hoța și pe fiul ei, Matahală, și să-i aduceți imediat la mine! a poruncit împăratul.

Slujitorii au plecat în goană după babă. Au găsit-o culcând la pământ un lan întreg de porumb.

— Ce faci aici, babo? Oprește-te! Gata cu hoțiile, hai la împărat să te judece! au strigat ei, scoțând săbiile.

— Ce să-ți spun, cine o fi și împăratul ăsta al vostru, să-mi ceară socoteală? s-a răstit baba, apoi le-a scos batjocoritor limba.

— Împăratul e stăpânul acestui lan și al acestui pământ, așa să știi. Nu te mai strâmba degeaba, că ești urâtă și așa. Hai cu noi ca să-l cunoști mai bine!

— Atâta să stați, până când voi merge cu voi! a răspuns baba bătând din picior.

Ce să vezi, bastonul în care stătea sprijinită s-a transformat în mătură. Baba, încălcând pe ea, a zburat spre cer și dusă a fost! Râsul ei croncănitor a mai plutit o vreme în aer. Slujitorii domnești

au rămas cu gura căscată. S-au scărpinat în cap cu ciudă și s-au întors la împărat, fără vreo ispravă. Ba unul dintre ei plângea atât de tare încât vocea i s-a auzit la palat cu o oră înainte să ajungă la poartă.

— Să ne ierți, Măria ta! Nu am putut prinde baba pentru că a zburat cu o mătură vrăjită, au spus ei și au povestit împăratului întâmplarea.

Cel mai plângăcios dintre ei a primit o batistă mare. Toți l-au încurajat, luându-l în brațe și bătându-l politicos pe spate.

A doua zi, fiul împăratului și-a luat biciul și a plecat să caute baba. După un timp, a văzut-o. Stătea aplecată deasupra râului. Bătea cu bastonul în apă, iar peștii săreau singuri pe mal. Se aruncau cu toții drept în pânza fermecată.

— Babo, lasă peștii în pace!! i-a poruncit fiul împăratului. Hai la împărat să te judece pentru furtişaguri!

— Uite acum vin, feciorașule! a răspuns baba, rânjind din gura fără dinți.

Baba a pocnit din palme. Imediat, bastonul s-a transformat în mătură. Voia să o încalece, ca să zboare iar și să se facă nevăzută! Dar prințul a scos biciul de la cureauă și plesnit mătura, trăgând-o cu putere. Baba a căzut pe spate cu nădragii în noroiul moale și lipicios. Murdară toată și udă, se văita în gura mare! Apropieindu-se în fugă, Matahală a ridicat-o sub braț și a plecat spre casă, la coliba din pădure. Alerga cât îl țineau picioarele, fără să se uite înapoi!

— Ia te uită, baba a pierdut mătura de grăbită ce a fost! s-a bucurat fiul de împărat.

